

Número 7, abril 2012

El Projecte final

Un primer pas cap a la professionalització

Article

Entra

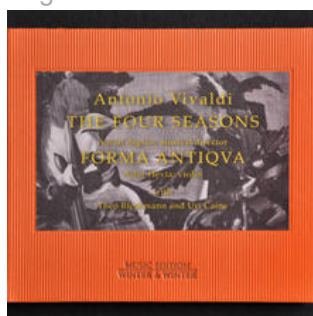

La dinastia Couperin
Elena Doncel

Un periple de més de dos segles per la història de la música

Aigua fresca

Entra

Aigua fresca
David Drudis

Les noves estacions de Vivaldi

Essencial Shorter

Entra

Essencial Shorter
Zoraida Marquès

CD de Joan Díaz *We sing Wayne Shorter*

L'entrevista

Entra

Adolf Pla
Jordi Lalanza

Pianista i professor de piano de l'ESMUC

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- La vida és tràgica...

Subscriu-te a la nostra revista

Rebràs per correu electrònic les novetats de L'ESMUC digital i podràs afegir comentaris als articles

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Recull de tots els continguts publicats

El Projecte final

Un primer pas cap a la professionalització

Josep Borràs i Roca
Director de l'Esmuc

Posa't en contacte

Editorial

Altres publicacions

0

Els estudis de grau superior de música conclouen amb el Projecte final, una assignatura del pla d'estudis que té una càrrega de crèdits important, i que suposa una forta dedicació per part de l'estudiant. L'objectiu de l'assignatura és bàsicament sintetitzar els coneixements apresos en el decurs dels estudis, i d'aquesta manera posar en pràctica les competències específiques que seran necessàries per encarar la vida professional. Es valoren doncs aquests dos aspectes: l'aprenentatge i l'autonomia adquirida durant tots els seus estudis i alhora la capacitat de desenvolupar un projecte de caire professionalitzador.

El projecte final comporta per a totes les especialitats un treball escrit en forma de treball de recerca, que cal defensar davant d'un tribunal. Per a les especialitats d'Interpretació i de Direcció comporta a més un concert, que té un pes prominent en la valoració final. I en l'especialitat de Composició, la presentació d'un mínim de dues composicions realitzades en els dos darrers anys.

Durant els mesos d'abril i de maig, principalment, es porta a terme la realització de tots els projectes finals, el què suposa unes 150 defenses i vora un centenar de concerts diferents. Si bé la majoria de concerts tenen lloc principalment dins l'escola, aquest curs, els de l'àmbit de jazz i música moderna es podran sentir a la sala 3 de l'Auditori.

La importància dels projectes finals rau en el fet que el seu format permet i quasi *demana* una llibertat creativa i de plantejament per part de l'estudiant: és en aquesta assignatura on ha de decidir tant el tema com el seu desenvolupament. I, per tant, on s'ha d'esforçar en dotar de contingut i de concreció el tema escollit, ja sigui en el disseny i realització d'un concert, en un treball d'investigació musicològica o pedagògica, en la composició, o en el desenvolupament d'un treball de sonologia. L'experiència dels primers deu anys de l'ESMUC ens ha permès veure projectes d'un alt valor, tant acadèmic com professional, que sovint han tingut continuïtat fora de l'Escola.

Per afavorir i potenciar aquesta projecció, a partir del curs vinent, l'Auditori engegarà conjuntament amb l'ESMUC un cicle de concerts anomenat "Projectes emergents". En aquest cicle, l'ESMUC hi presentarà una selecció de projectes finals que es considerin prou rellevants, en un format especial per a promotors i altres persones interessades en la captació de noves propostes.

Us animem doncs a assistir als projectes finals, i no només al concerts sinó també a les respectives defenses. Més enllà dels objectius individuals, es tracta d'una ocasió en què es posa de manifest el potencial dels estudiants de l'Escola i les perspectives de present i futur del teixit musical del país.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 7, abril 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- La vida és tràgica...

Contingut Anterior

- Número 6, març 2012
- Número 5, febrer 2012
- Número 4, gener 2012
- Número 3, desembre 2011
- Número 2, novembre 2011

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Editorials musicals, encara?

Ja fa temps que, en paral·lel a la descàrrega d'arxius de so i vídeo, hom pot aconseguir també partitures de la xarxa, sovint gratuïtament alhora que de forma legal. Això posa en qüestió el rol que tradicionalment han jugat les editorials musicals, així com els de l'editor i del transcriptor com a garants de qualitat. Quin ha de ser, doncs, el seu nou paper, en aquesta era de les partitures sense paper?

A dues veus

Altres publicacions

0

Bernat Cabré

Editor de Tritó. www.trito.es

Gerard Pastor

Músic, graduat en Interpretació - piano per l'Esmuc.
Fundador d'Edicions Gerard Pastor

Certament és probable que haguem d'assumir que estem immersos en l'arribada d'un nou paradigma que ens ve donat tant pel canvi tecnològic com també per la crisi econòmica. Encara no sabem on ens portaran ni l'un ni l'altre. Si d'una banda la tecnologia semblava que ens havia de prometre un món ple de facilitats, la crisi sembla que ens estigui abocant de nou a unes incerteses que, il·lusòriament, creïem superades.

En aquest context, especialment gràcies al prestigi de les tecnologies, es fa difícil defensar el que d'entrada sembla una opció més pròpia d'un passat en franca retirada: l'edició de música en paper. En certs àmbits ens hem acostumat tan fàcilment a la immediatesa i a una aparent gratuïtat com també a una mena d'economia domèstica autogestionària, que la professionalització i la indústria se'ns han tornat llunyanes i fins sospitoses d'interessos obscurs. Crec que, sense menystenir la facilitat d'accés i de reproducció que ofereix l'àmbit digital, el llibre imprès o, més pròpiament, la partitura, trenquen amb una virtualitat que una imatge en pantalla o fins i tot una impressió domèstica no poden superar. En el primer cas és evident; en el segon és clar que mai es podrà assolir el nivell de monument cultural que pot arribar a assolir un llibre imprès com cal. Caràcter monumental que li ve donat no només pel seu contingut, encara que en sigui una part substancial, sinó també per l'esperit que li comuniquen uns professionals que entronquen amb tradicions seculares: paperers, impressors, tipògrafs, dissenyadors, copistes, musicòlegs, editors...

D'altra banda, encara ara, la impressió tradicional és la millor manera de protegir els drets dels autors. Sé que em poso en un àmbit relliscós, però que determinats gestors hagin pecat de poc virtuosos no treu gens de legitimitat als drets dels creadors.

Voldria aclarir que escric sense gens ni mica d'acritud, que reconec que el futur és de les noves tecnologies i que, per sort, no queda altre remei que treballar en aquesta direcció. Però també estic convençut que als dos àmbits els espera un llarguíssim període de convivència i de complementarietat molt valuosa que tal vegada els farà imprescindibles l'un a l'altre.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 7, abril 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- La vida és tràgica...

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Editorials musicals, encara?

Ja fa temps que, en paral·lel a la descàrrega d'arxius de so i vídeo, hom pot aconseguir també partitures de la xarxa, sovint gratuïtament alhora que de forma legal. Això posa en qüestió el rol que tradicionalment han jugat les editorials musicals, així com els de l'editor i del transcriptor com a garants de qualitat. Quin ha de ser, doncs, el seu nou paper, en aquesta era de les partitures sense paper?

A dues veus

Altres publicacions

0

Bernat Cabré

Editor de Tritó. www.trito.es

Gerard Pastor

Músic, graduat en Interpretació - piano per l'Esmuc.
Fundador d'Edicions Gerard Pastor

Amb l'Internet i la consolidació de les edicions digitals han arribat les edicions musicals digitals. Aquestes es poden classificar segons quin sigui el seu camp d'acció.

El primer ús que voldria citar és el menys polèmic: la publicació en línia de manuscrits. Això no aixeca controvèrsia. Sens dubte és un gran avenç que estalviarà molts viatges a músics, de cara sobretot a les investigacions.

El segon ja afecta a un grup més ampli de la comunitat musical i fa referència al debat actual sobre si és millor una partitura en paper o digital. Aquest punt presenta dues possibilitats: una primera seria el fet que una editorial publiqui una partitura directament en format electrònic, o que l'ofereixi tant en paper com digital. Avui en dia, hi ha editorials que ofereixen les dues opcions i permeten que es puguin imprimir exemplars d'un en un. Això hauria de fer compatibles les dues opcions. El format PDF elimina intermediaris i material, per tant té l'avantatge de l'abaratiment de costos, alhora que pot resoldre una urgència davant una necessitat sobtada d'una partitura, ja que està sempre disponible.

La segona possibilitat fa referència a les editorials que directament editen en PDF, com [Edicions Gerard Pastor](#). Fins ara, el focus principal de treball era publicar encàrrecs i projectes que poguessin tenir sortida per la seva exclusivitat, com ara una sèrie de materials didàctics d'arranjaments d'obres de gran format o una versió per a nonet de la *Pavane* de Fauré. Competir amb grans editorials, venent un repertori que està publicat i amb la màxima qualitat, és un repte impossible. N'hi ha d'altres que s'han especialitzat en la publicació d'obres d'autors actuals. Una molt bona iniciativa, ja que d'aquesta manera les editorials no han de fer una aposta de futur amb una inversió que difícilment recuperaran.

Una última vessant serien les bases de dades gratuïtes de partitures, com la famosa [IMSLP](#) (International Music Score Library Project), les quals en el món de la música clàssica han estat motiu d'importantes discussions. La principal controvèrsia rau en la qualitat de les edicions. Rarament es troba una *Urtext*. La majoria d'edicions o bé són antigues i sense criteris clars d'edició, o bé tenen llicència 3.0 Creative Commons, que sovint contenen molts errors.

Crec que el futur passa per aconseguir una alternativa a IMSLP amb uns criteris de qualitat ben definits.

Comentaris (0)

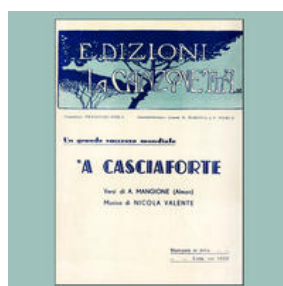
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 7, abril 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- La vida és tràgica...

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Destaquem

Punt de partida

Gran acollida del concert amb dues orquestres (OBC-ESMUC)

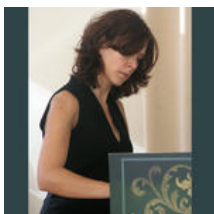
Bon treball, flautistes!

Segona Convenció de l'Associació de Flautistes d'Espanya a l'ESMUC

Altres estels de la constel·lació vienesa

Concert de l'Ensemble Viena 1770

Dues graduades, becaes per "la Caixa"

Maria Zuazu i Elena Doncel ampliaran la seva formació musical a l'estranger

Contingut Actual

Número 7, abril 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- La vida és tràgica...

Contingut Anterior

- Número 6, març 2012
- Número 5, febrer 2012
- Número 4, gener 2012
- Número 3, desembre 2011
- Número 2, novembre 2011

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Punt de partida

Gran acollida del concert amb dues orquestres (OBC-ESMUC)

Sergi Basart
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Destaquem

Altres publicacions

0

Sovint no som capaços de discernir els moments importants dels que no ho són tant. Aquells que recordarem anys més tard d'aquells que no resistiran el pas del temps i només seran rescatats del més profund oblit en descobrir una partitura, la crítica d'algun diari o un programa de mà ja ben arrugat. D'altres vegades, això sí que passa. Entres a l'Auditori, t'asseus a la cadira que els petits numerets d'aquella entrada gris et diuen que t'ha sigut assignada per a les següents hores i, mentre contemples l'espectacle, prens consciència d'estar observant el naixement d'una col·laboració que inevitablement ha de perdurar dins el panorama musical del nostre país. I és que ja no hi hauria d'haver retorn. El país no s'hauria de poder permetre MÉS que dues de les seves institucions culturals més importants –si més no en l'àmbit artístic– com són la seva escola superior de música i la seva orquestra nacional –que per si no fos prou, conviuen sota el mateix edifici–

visquin aïllades una de l'altra, no mostrant una complicitat que si bé ja existia en altres nivells, no s'havia pogut visualitzar encara mai d'aquesta manera ni plasmar en un concert d'aquesta magnitud. Així hauriem d'exclamar tots un "ja era hora!" seguit d'un "continuarà, oi?". No ens ha d'estranyar, doncs, en recollir els fruits altament satisfactoris d'aquesta primera col·laboració -ja hi haurà temps d'avaluar, més a llarg termini, el vessant pedagògic d'aquesta experiència- que se'n comencin a preparar les següents edicions -ens consta la presència ja confirmada del mestre Ros-Marbà en la direcció del concert de la propera temporada.

En el terreny purament artístic, la nit serà recordada per la interpretació conjunta entre ambdues orquestres de la *Cinquena simfonia en re menor* de D. Xostakóvitx, indiscutible plat fort d'aquest concert. De la interpretació de la *Simfonia "Praga"*, de W. A. Mozart, que la va precedir, potser millor no dir-ne gran cosa. Sola, l'Orquestra Simfònica de l'ESMUC, en una versió quasi cambrística -ja que la partitura així ho exigeix- va mostrar-se un xic insegura, potser pels nervis de l'estrena, un excés de ganes, la delicadesa de la peça o bé perquè en algun moment s'ha d'evidenciar la falta d'experiència tant dels músics com del conjunt. I és que tampoc s'ha de perdre la perspectiva i oblidar que es tracta d'una orquestra d'estudiants, tot i vendre les entrades a preu de temporada oficial. Tanmateix, cal destacar-ne l'acurat treball estilístic contrastat, ja a la segona part, amb la brillantor i la grandiositat de l'obra de Xostakóvitx, una peça habitual en el repertori de les orquestres d'estudiants. La unió d'ambdues orquestres va permetre que els extrems dinàmics d'aquesta simfonia es poguessin percebre en tot el seu esplendor: mentre que una hi aportava la jovial energia que aquesta obra requereix, l'altra hi posava la calma i l'experiència tan necessària en molts moments. Cal esmentar que els nombrosos passatges solístics van estar interpretats per membres de l'Orquestra de l'ESMUC, que van mostrar un nivell excel·lent en pràcticament totes les seves intervencions, ja des del *brahmsià* –pel que té d'orgànic quant a la composició– primer moviment fins al triomfal –o potser no tant– i enèrgic últim. Entremig sonaren l'alleugeridor *allegretto* –distès i irònic en forma de scherzo– i un *largo* especialment contingut i colpidor, quasi un rèquiem que mostrava, un cop més, el patiment de tots els pobles oprimits.

El públic –constipat i àvid de caramels com ja és costum– va respondre amb grans aplaudiments la direcció de Pablo González i el conjunt d'orquestres, amb especial èmfasi als joves solistes, tot esperant ja l'edició següent del que esperem tots es converteixi en un nou referent en el calendari de la programació musical del nostre país.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 7, abril 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- La vida és tràgica...

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Bon treball, flautistes!

Segona Convenció de l'Associació de Flautistes d'Espanya a l'ESMUC

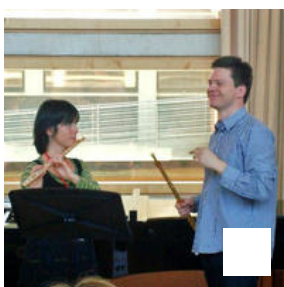
Ruth Gallo
Estudiant de clàssica i contemporània de l'Esmuc

Posa't en contacte

Destaquem

Altres publicacions

0

Una de les nombroses master class de la convenció, a càrrec de Karl-Heinz Schülz

Bzzzz, bzzzz: "Crisi! Necessiten 6 aigües a la 345!"

Bzzzz, bzzzz: "Crisi! No ha arribat el que fa el taller a l'Aula de cor!"

Bzzzz, bzzzz: "Ei, on pares? Et necessito! S'ha d'encendre l'aire condicionat a la 348! Les Muramatsu es fonen!"

La meua *Blackberry* no ha deixat de vibrar en tot el cap de setmana: que si bocates per aquí, que si s'ha perdut una flauta de vidre, que si no hi ha paper higiènic, que si les aigües s'han de treure del sol... Aquests tres dies han estat un *non-stop* 24 hores: a les 6.30 h, quan sonava el despertador i mirava amb un ull el mòbil, ja tenia 3 trucades perdudes del Vicenç preguntant si havia solucionat mil problemes. A la 1 de la matinada (després d'haver tingut un dia sense un segon de repòs, ni tan sols per menjar), me n'aniria a dormir intentant arreglar tots els embolics del dia següent.

Malgrat tot aquest estrès, la II Convenció de Flautistes d'Espanya ha estat un èxit. Després de dos anys de preparació, arribava el moment de rebre els

150 artistes provinents de tot el món, 60 expositors de les millors marques de flautes, flautins i traversos, i a 6 orquestres internacionals. L'ESMUC ha vist passar artistes dels estils més diversos, amb concerts de solistes de primer ordre, conferències i tallers que complementen la pràctica musical i *masterclass* d'alt nivell. Han pogut gaudir de tot això més de mil persones, entre les quals hi havia tant estudiants de grau mitjà de música (per als quals s'ha organitzat un concurs amb una obra estrena de Salvador Brotons com a peça obligada per a la fase eliminatòria), com flautistes professionals.

Dissabte i diumenge vam comptar amb dos concerts d'elit en què Philippe Bernold, Felix Rengli, Claudi Arimany i Shigenori Kudo, entre d'altres, ens van fer gaudir de música d'alta qualitat. Vicent Lucas (solista de l'Orquestra de París i professor del CNSM) va tancar la convenció amb un *Syrinx* i un *Prélude à l'après-midi d'un faune* de Claude Debussy que ens van deixar amb bon sabor de boca i amb moltes ganes que arribi la pròxima convenció.

Perquè aquest esdeveniment tan especial funcionés sense problemes, ha calgut construir un complex engranatge de personal voluntari que s'encarregava de que tot anés com una seda. L'engranatge estava presidit per una junta directiva molt competent, amb Vicenç Prats com a president; les coordinadores de l'*staff* ens hem encarregat d'organitzar les tasques de cadascun dels 40 voluntaris, que han treballat sense parar. No només hem aconseguit sobreviure, sinó que se'ns ha reconegut la feina: "*Me gustaría que hicieras llegar mi agradecimiento a los voluntarios que han colaborado en la Convención de la AFE (...). Lo más maravilloso es que han sido totalmente proactivos: no esperaban a que les pidiéramos ayuda sino que salía de ellos ofrecernos su colaboración. (...) Han sido unas personas encantadoras (...). Por favor, haz llegar mi más sincera felicitación y agradecimiento por su actitud a todos los voluntarios*".

A més de totes les oportunitats musicals que ens ha ofert, vull destacar també el valor humà d'aquesta convenció. He descobert facetes que no coneixia dels col·laboradors i que m'han agradat molt. Sens dubte, això ha unit molt més tots els estudiants de flauta. Gràcies a tots!

Beeep, beeeep: "Nivell II superat! *Buen trabajo, socia* ;)"

Comentaris (0)

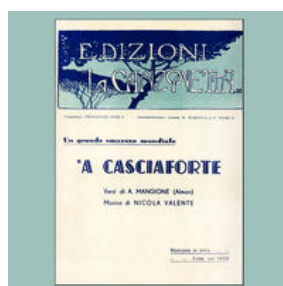
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 7, abril 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- La vida és tràgica...

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Altres estels de la constel·lació vienesa

Concert de l'Ensemble Viena 1770

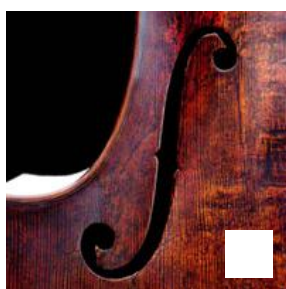
David Drudis
Estudiant de Musicologia
de l'ESMUC

Posa't en contacte

Destaquem

Altres publicacions

0

El concert del passat dimarts 6 de març a l'Auditori és dels que m'agraden, perquè posa de relleu un dels valors de la música antiga que en la meua opinió és més indiscutible: més enllà de revisar la interpretació de les obres d'autors canònics del període, ressuscita obres que tot i haver quedat excloses del museu musical ens ajuden a entendre'l. Aquesta era la voluntat d'Andrew Ackermann, director de l'Ensemble: fer-nos sentir obres dels compositors més ben considerats a Viena quan Mozart i Haydn eren joves, les obres que segurament van influir en els compositors canònics i amb les quals indubtablement haurien de ser comparades a les seves en vida d'ells. Obres, per tant, que *aleshores* (i no ara) es consideraven "canòniques".

El primer *Divertimento a 3* de Georg Christoph Wagenseil, teclista virtuós i compositor de la Cort Imperial, em va produir precisament aquesta

impressió. Una peça per a dos violins i baix amb un primer moviment molt contrapuntístic i un segon moviment d'una senzillesa enèrgica més clàssica, ambdós amb una dinàmica molt continguda. Una obra que, a més, probablement no s'havia tornat a interpretar des dels temps del seu compositor i que Ackermann va portar de l'Arxiu Imperial Vienès.

Després vàrem sentir un *Divertimento* de Michael Haydn, germà del compositor canònic i en vida molt reconegut com a compositor de música sacra. Potser per això em va sorprendre sentir una peça de cambra àgil, molt expressiva i inclús divertida, que destacava per la celeritat dels seus moviments, interpretats amb precisió per l'Ensemble.

La *Simfonia burlesca en sol* de Leopold Mozart, va suposar un primer punt climàtic per al concert. Admeto que m'esperava una música *narrativa*, més propera a Haydn i Mozart (fill), i en canvi em va semblar més aviat *descriptiva*, com si cada moviment fos una mena de retrat musical d'un dels personatges de la Commedia dell'Arte, degudament presentats pels intèrprets abans de començar a tocar: el grotesc *Signor Pantalone*, l'àgil *Arlequino* i fins i tot un cru *Hanswurst* amb què Mozart pare acosta la comèdia italiana a la tradició popular alemanya.

A continuació, el *Divertimento a 3* d'Albrechtsberger, intèrpret i professor de fama considerable i mestre del jove Beethoven. La peça, amb les seves veus paral·leles de viola i violoncel sostingudes en un baix àgil i expressiu, em va retornar a la tònica de la primera part del concert i va servir per a preparar el retorn de Wagenseil i la seva *Sonata II*.

La sonata la formaven una sèrie de moviments per a tres cellos i contrabaix, tot i que Ackermann, atenent-se a les indicacions del compositor, va substituir un dels cellos per una viola. Els moviments de la sonata, molt variats, amb un peu a l'estil antic i un altre al que havia de venir, van secundar la descoberta dels estels que hi mancaven a la constel·lació vienesa.

En conclusió, un concert ben plantejat i molt ben executat d'una música que ens explica millor que amb les proverbiales mil paraules que el pont entre el mestre de Leipzig i els mestres de Viena va ser, de fet, un camí, i un de molt transitat. Però sobretot d'una música que per ella mateixa mereix ser redescoberta, interpretada i escoltada.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 7, abril 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- La vida és tràgica...

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Dues graduades, becades per "la Caixa"

Maria Zuazu i Elena Doncel ampliaran la seva formació musical a l'estranger

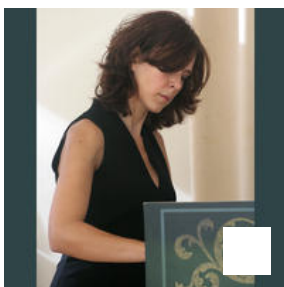
Redacció ED

Posa't en contacte

Destaquem

Altres publicacions

0

Elena Doncel, al teclat d'un dels claves de l'Escola

El passat mes de març, L'Auditori va acollir la cerimònia de lliurament de les beques que atorga anualment l'Obra Social "la Caixa" per ajudar els estudiants que desitgen cursar estudis de postgrau a l'estranger.

Iniciat ara fa trenta anys, el programa de beques de "la Caixa" està considerat entre els millors del món. Amb una dotació de 8,1 milions d'euros, ha contribuït a completar i ampliar la formació acadèmica de més de mil estudiants, facilitant-los l'accés a les millors universitats i escoles. Aquest any s'han concedit beques a 124 estudiants procedents de 28 províncies espanyoles, i seleccionats d'entre un total de 1.587 candidats.

Entre els becats, hi ha dues estudiants graduades per l'ESMUC: Maria Edurne Zuazu (Tudela, 1981) i Elena Doncel (Madrid, 1978), autora de l'article que podeu llegir en aquest mateix número de la revista.

Maria Zuazu va estudiar violoncel, violoncel barroc i viola de gamba i es va llicenciar a l'ESMUC en Musicologia Històrica. Va cursar també un doctorat en Comunicació Audiovisual, amb especialització en Teoria i Història de les interpretacions audiovisuals, a la UAB. Els seus interessos se centren en la relació entre música i imatge, amb especial èmfasi en la percepció de l'espectador i l'experiència. L'any 2010 ja va aconseguir una Beca Fulbright per ampliar els seus estudis amb un doctorat a la City University of New York.

Elena Doncel es va graduar com a professora superior de piano al conservatori de Salamanca. Paral·lelament va completar la seva formació a París com a clavecinista i va continuar la seva especialització a l'ESMUC, on va obtenir el títol superior en clave de la mà de Béatrice Martin. Actualment realitza un màster de direcció a la càtedra de Mestre al cèmbal a la Haute École de Ginebra, amb Leonardo García Alarcón. L'Elena ha col·laborat recentment amb el Concert des Nations, dirigit per Jordi Savall, i realitza nombrosos concerts amb el Vermeer Ensemble, del qual és membre fundador.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 7, abril 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- La vida és tràgica...

Contingut Anterior

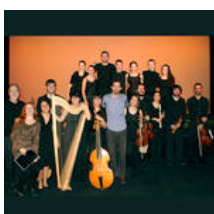
Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

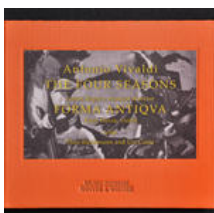
Gent ESMUC

Gent ESMUC és una secció de la revista pensada per mostrar la vitalitat musical de professors, estudiants i altres membres de la comunitat educativa de l'Escola. Sempre que hi apareguin ressenyes de discos, llibres, partitures o altres publicacions, les trobareu disponibles a la Biblioteca de l'ESMUC.

It's alive!

L'Orfeo de Monteverdi al Teatro Real de Madrid

Aigua fresca

Les noves estacions de Vivaldi

Essencial Shorter

CD de Joan Díaz *We sing Wayne Shorter*

Fent sonar el violí tradicional

El primer CD de *Les violiles*

Un projecte que apunta a l'excel·lència

ICON, *Innovative Conservatoire Seminar*

Contingut Actual

Número 7, abril 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- La vida és tràgica...

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

It's alive!

L'Orfeo de Monteverdi al Teatro Real de Madrid

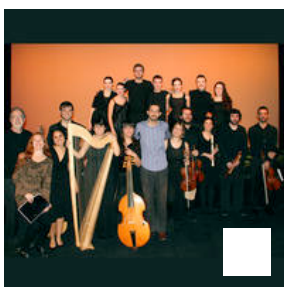

David Drudis
Estudiant de Musicologia
de l'ESMUC

Posa't en contacte

Gent ESMUC

Altres publicacions 0

Els intèrprets de L'Orfeo de Monteverdi a la Sala Gayarre del Teatro Real de Madrid

Un escenari gairebé buit: set cadires, unes poques peces de roba de carrer (de molt bon gust, es va comentar) i un mínim *atrezzo*; una pantalla de llum de fons, i setze joves cantants i instrumentistes, set d'ells d'aquesta casa, que van fer que cobressin autèntica vida el passat diumenge 25 de març en una representació mínima i fascinant de l'*Orfeo* de Monteverdi a la Sala Gayarre del Teatro Real.

Els intèrprets, sota la direcció musical de José Antonio Montañó i escènica de Rita Cosentino, s'enfrontaven a la tasca difícil de fer entenedor un Orfeo reduït a la mínima expressió: una hora de duració, un decorat reminiscent d'una producció de Willy Decker, una secció de cordes reduïda a dos violins i una viola de braç, un continu reduït a clave, tiorba, viola de gamba i la indispensable *arpa doppia*, i una secció de vents formada només per dues flautes de bec. *E basta*. La paraula *barroc* quedava reduïda només al seu significat acadèmic.

El resultat va ser inesperat (penso que inclús per als organitzadors): un cop passat el mal tràngol de la fanfara que dona inici a l'òpera, una mica empobrida per la manca d'instruments (però d'altra banda totalment congruent amb les dimensions de la producció), vàrem gaudir d'una representació humana i directa en què els intèrprets, deslliurats de tot artifici, van aconseguir transmetre pels seus propis mitjans tota l'emoció de l'obra de Monteverdi. Les escasses dimensions de la sala i l'austeritat de l'escena ens van permetre gaudir plenament d'una interpretació excel·lent, plena de teatralitat, i gaudir de cada detall, de cada nota, de cada mínim gest de músics i cantants. Una aposta arriscada, car el més mínim error s'hagués fet igualment evident.

El concert era una de les vuit funcions especials per a públic infantil que es van fer entre el 24 i el 28 de març al teatre madrileny, i el resultat d'un taller musical i teatral de dues setmanes de duració que ha comptat amb els professors convidats Tony Millán, Jesús Sánchez, Juan Portilla, Carlos Mena, Hiro Kurasaki i Gustavo Tambascio. Set dels intèrprets són estudiants de grau o màster a l'ESMUC, o hi han acabat els seus estudis: es tracta de l'arpista Sara Àgueda, la violinista Maria del Mar Blasco, el contratenor Hugo Bolívar, la violagambista Anna Casademunt, el baríton Josep Ramon Olivé, el tiorbista Ferràn Pisà i la clavecinista Deni Torres. Els intèrprets es van incorporar al planter, format per músics d'arreu l'Estat espanyol, després d'una audició a Madrid celebrada el desembre passat.

Pensant en el públic infantil, l'*Orfeo* es va escurçar: vàrem veure el preludi de *La musica*, una versió reduïda dels actes 1 i 2, el duet d'Orfeo i Caronte de l'acte 3 i l'acte 4 gairebé íntegre. El veterà de RNE Fernando Palacios va encarregar-se de la narració, omplint els buits argumentals i fent més accessible l'obra als nens, alhora que aportant una breu introducció històrica de l'òpera. Els cantants aportaven, quan el seu personatge ho permetia, les parts dels altres personatges i el cor que mancaven. Sense perjudicar la comprensió de l'obra, realitzaven ells mateixos els subtils canvis requerits a l'estrada i fins i tot en algun moment es maquillaven a escena. Tot plegat molt enginyós, alhora que donava una impressió metaargumental fascinant: va resultar molt agradable veure Plutone (inconfusible, amb la roba i els llavis negres) cantant lloances a la natura i la vida amb els altres pastors i pastores..., i després fent un mutis discret (horror!) just quan Eurídice surt d'escena.

En conclusió, penso que Montañó i l'equip organitzador van aconseguir una producció idònia per al públic infantil, precisament perquè és d'una qualitat indiscutible i prou adequada per al públic adult. Després de veure-la m'han quedat les ganes de veure més òperes amb el mateix enfoc, en un entorn auster i íntim, i convertides en peces de cambra. Potser tindrem sort i properament podrem gaudir d'aquest *Orfeo* a Barcelona. O com a mínim podran els nostres fill(e)s i germanet(e)s...

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 7, abril 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- La vida és tràgica...

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Aigua fresca

Les noves estacions de Vivaldi

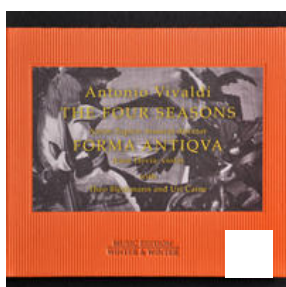
David Drudis
Estudiant de Musicologia
de l'ESMUC

Posa't en contacte

Gent ESMUC

Altres publicacions

2

Aquest és un disc que aconsegueix el que pocs, tractant-se d'una obra tan enregistrada: agradarà a alguns, desagradarà a uns altres, però difícilment deixarà algú indiferent. La interpretació de Forma Antiqua és expressiva, suggerent i salvatge, recuperant l'esperit rebel que va veure néixer el moviment de la interpretació històrica; i la col·laboració musical dels compositors Uri Caine i Theo Bleckmann, habituals de Winter & Winter (una clucada d'ull a la "Downtown" novaiorquesa, que potser s'escau atès que només ara Julliard es planteja per fi l'ensenyança de la música antiga?), i la col·laboració pictòrica de Marcel Van Eeden casen el disc amb la contemporaneïtat més allunyada de l'*statu quo*, adequada a la controvertida casa discogràfica. És una declaració d'intencions: aquestes no són les Quatre Estacions *de sempre*.

Entenc que precisament en aquesta radicalitat rau la principal objecció que molts podrien tenir al disc. Les peces de Caine i Bleckmann, jazzístiques, electròniques, decididament modernes (inclús paròdiques) contrasten molt, i de forma molt buscada, amb la música de Vivaldi. Penso que a molts els podria desagradar això, perquè no fan l'escolta *fàcil* i obliguen a contextualitzar-la.

Qui vagi més enllà, però, descobrirà unes *Quatre estacions* amb caràcter propi, interpretades per unes cordes viscerales, posseses, d'energia altíssima. Hi descobrirà Aitor Hevia, un virtuós i eloqüent nouvingut a la música antiga. El seu violí, però, tot i conduir de forma brillant l'obra, queda lluny de protagonitzar-la: l'orquestra és indiscutible en aquest enregistrament. El curós tractament de Forma Antiqua (excel·lentment capturat pel tècnic Philipp Heck) dels *tempi*, les dinàmiques i els timbres fan que la música de Vivaldi flueixi com l'aigua, ara degotant i ara caient furiosament en cascada, temperamental i evocadora, fascinant.

Com sempre, ho sentirem molt clarament als caòtics ocells de l'allegro de la *Primavera*, als acarnissats *solí* de l'adagio de l'*Estate*, als crus acords de l'inici de l'allegro de l'*Inverno*..., però seria una injustícia fixar-nos només en aquests moments: Aarón Zapico tracta cada passatge amb cura i evident respecte, li dona caràcter i relleu. El resultat: unes *Quatre estacions* espectaculars, programàtiques i sobretot vives, plenes de matisos i de detalls en què un pot permetre's el plaer de perdre's, i anar-los descobrint en audicions subsegüents.

Antonio Vivaldi: The Four Seasons

Forma Antiqua. Dir. Aarón Zapico

Winter & Winter N° 910 185-2 DDD 52:57

Comentaris (2)

+ Afegir un comentari

Estupendo

Juan Carlos Asensio Palacios 17 abril 2012 11:55:01

Estupendo, David.

Bravo David!

Joan Grimalt Santacana 13 abril 2012 07:16:23

Ben dit.

Contingut Actual

Número 7, abril 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- La vida és tràgica...

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Essencial Shorter

CD de Joan Díaz *We sing Wayne Shorter*

Zoraida Marquès
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent ESMUC

Altres publicacions 1

El nou CD de Joan Díaz, enregistrat als estudis 44.1 de Girona, *We sing Wayne Shorter*, surt tres anys després del seu primer "We sing..." dedicat a Bill Evans. Per fer aquest disc recordant Shorter, un dels músics de jazz més influents a la seva època, s'ha rodejat d'un trio format pel contrabaixista Pau Lligadas, el bateria Ramón Àngel Rey i, com a músic convidat, el talentós saxofonista Gabriel Amargant, graduat a l'Escola. A més presenta la veu de la jove Judit Neddermann que hi participa com a vocalista i autora d'algunes de les lletres.

El disc s'inicia amb la cançó *Pinocchio*, un tema de l'època de Miles Davis on la veu i el baix substitueixen el saxo i la trompeta originals. Segueix amb la cançó *Palladium* dels temps de Weather Report, el grup de Shorter, on els vents són reforçats amb el trombó d'Isi López i els fiscorns de Pep Moliner i

Miquel Àngel López. La tercera peça del disc és l'emotiva *Infant Eyes*, publicada al disc *Speak no Evil* (1965) i dedicada a la filla de Shorter, morta en un accident aeri. En aquesta peça cal destacar l'excel·lent aportació de la veu de Neddermann. Seguint l'ordre del CD, *Beauty and the Best* ocupa el quart lloc; peça que apareix al disc *Native Dancer* (1974) i on Amargant protagonitza uns solos brillants. *Broken bossa* és l'única que no pertany a Wayne Shorter, sinó que és creació de Joan Díaz. *Ana Maria i Diana* pertanyen també a l'àlbum *Native Dancer*, on la primera està dedicada a la dona de Wayne que també va morir a l'accident aeri amb la seva filla. Finalment els temes *The Three Marias*, del disc *Atlantis* (1985) i *Nefertitis* del 1967 de l'època de Miles, tanquen el CD demostrant les grans qualitats dels músics que les interpreten.

El nou CD de Joan Díaz ens apropa amb els seus arranjaments als grans mestres del jazz. Esperem que no sigui l'últim de la "saga" *We sing...* i puguem seguir gaudint d'aquests tributs als grans del jazz. Sense cap dubte, un disc altament recomanat i que podeu escoltar a la biblioteca de l'ESMUC.

Comentaris (1)

+ Afegir un comentari

Estupendo

Juan Carlos Asensio Palacios 17 abril 2012 11:56:04

Muy moderno para mi, pero lo escucharé.
Estupendo, Zoraida.

Contingut Actual

Número 7, abril 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- La vida és tràgica...

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Fent sonar el violí tradicional

El primer CD de *Les violilles*

Gina Quatrecazes
Estudiant de Musicologia
de l'ESMUC

Posa't en contacte

Gent ESMUC

Altres publicacions

0

Les Violilles, amb l'Albert i el Blai Gumí

Amb alguns temes propis i melodies que et porten des del repertori tradicional català, al folk nord-americà i de cançons tradicionals del nord d'Itàlia fins als aires d'Escòcia i Irlanda, aquest duet de joves *violilles* fa dos anys que no para de sonar i acaba d'enregistrar el seu primer disc: *Ni blanc ni negre, Lila!* –enregistrat al Centre Artesà Tradicionari ara fa mig any–, on els frescs arranjaments, temes nous i la gresca dels músics de ben segur us faran moure el cos.

L'Aina Gumí i la Joana Moliner (les *violilles*), ambdues de 12 anys, van començar a tocar de ben petites el violí clàssic i poc a poc van endinsar-se en la música tradicional. Al 2010 van presentar el grup a la trobada de violinistes d'Argelaguer i des de llavors no han deixat de fer actuacions, sempre acompanyades del Blai Gumí i el seu contrabaix; l'Albert Gumí a la guitarra, *xalumeau*, flutes irlandeses i viola de roda (ell és, a més, l'arranjador i compositor d'alguns dels temes); la Queralt Roca a l'acordió i

al clarinet; el David Ibáñez al banjo, l'ukelele i la guitarra i el Boris Pi a les percussions. Al compacte també hi sentireu les violinistes Anaís Falcó i Sara Soria, col·laborant a *Ànims*, composició de la primera d'aquestes, on el so de la viola de roda i la força de quatre violins en són els grans protagonistes. La participació de l'ESMUC, sigui de professors, estudiants o graduats, hi és ben palesa.

Tres són els temes que dediquen a la Patum de Berga: l'*Àliga lila*, basat en el Ball de l'Àliga de la Patum, en què una melangiosa melodia passa del violí al contrabaix fins que les percussions entren amb el ritme del ball on l'Àliga i la *plaça* començarien a saltar; també podreu sentir *La Patumaire*, de Lluís Sellart o una versió del *Ball de gegants*. Les Violilles, a més a de sorprendre'ns amb els seus violins ho fan amb les seves joves veus, cantant *La Bergera*, cançó tradicional piemontesa o *Escapa't*, una composició que van demanar expressament a l'Albert Gumí: a ritme d'*ska* ens expliquen què s'ha de fer quan un "surto al carrer tot content i es troba amb gent pansida i avorrida". Un grapat de bons consells per començar el dia!

Tant en els directes com en el disc, aquestes dues noies han sabut (i saben) transmetre la seva il·lusió i les seves ganes de tocar, de ballar, de cantar..., de fer música.

Ni blanc ni negre, Lila!

Les Violilles

InSitu 2011

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 7, abril 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- La vida és tràgica...

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Un projecte que apunta a l'excel·lència

ICON, *Innovative Conservatoire Seminar*

Redacció ED

Posa't en contacte

Gent ESMUC

Altres publicacions

0

Sessió de treball (Dartington, 15-18 d'octubre de 2011)

L'ICON és un projecte a cinc anys vista que busca posar en comú, intercanviar i plantejar nous reptes en la cerca de qualitat i excel·lència en l'ensenyament superior de la música dins l'àmbit europeu.

La darrera edició va tenir lloc a Dartington, al sud-oest d'Anglaterra, del 15 al 18 d'octubre del 2011, i va comptar amb l'assistència dels professors Xavier Barbeta i Margarida Barbal. Van ser tres dies de treball intens, que no van deixar gaire temps per gaudir de l'entorn privilegiat on es va dur a terme la trobada.

Aquesta edició es va centrar en la relació docent d'un-a-un, pròpia de les classes d'instrument. Experts en diverses disciplines van explicar i van ajudar a posar a la pràctica algunes tècniques útils en aquest format didàctic.

El treball es va focalitzar en tres aspectes:

1. L'aplicació de tècniques pròpies del *coaching*: a grans trets es tracta de propiciar les condicions perquè l'estudiant prengui consciència dels seus objectius, els verbalitzi i es responsabilitzi del procés i accions que haurà de seguir per aconseguir-los.
2. L'observació de dues persones (professor i estudiant) en una situació de classe curta. Per explicar el que s'observa, es van fer servir sis procediments que exclouen els judicis de valor:
 - Descriure de manera objectiva el que s'observa.
 - Escollir imatges, entre una vintena de dibuixos de models relacionals, que identifiquin la interacció.
 - Imaginar quins canvis i adaptacions caldria fer a la classe observada si el context fos totalment diferent (destinatari, edat, exigència, finalitat...)
 - Redactar una història o conte que reproduïxi els elements de la classe.
 - Resumir l'essència de la interacció en una frase.
 - Confegir un mural on cadascú ha d'escriure una paraula clau.
3. Les dinàmiques de treball col·laboratiu a partir de tècniques teatrals: la situació de joc col·lectiu, que demana concentració i aportacions precises de cadascú, permet reflexionar sobre molts processos d'aprenentatge i les exigències que experimenta un músic en interactuar amb altres.

Es va aprofundir també en la improvisació lliure com a eina pròpia del llenguatge musical. Aquesta pràctica, que s'ha anat desenvolupant des de sessions anteriors, és una línia de treball transversal que facilita un punt de trobada dels assistents. Paral·lelament hi va haver conferències i tallers molt diversos, on es van compartir les experiències que estan duent a terme algunes institucions europees.

Els coordinadors dels seminaris de l'ICON creen unes condicions de treball basades en el respecte a tots els participants i el reconeixement de les millors virtuts i capacitats de cadascú. Això fa que el professorat assistent se senti segur per compartir, preguntar, qüestionar, reflexionar, i treballar de manera més cooperativa. Tots els representants de l'ESMUC que han participat en les darreres edicions, entre els quals hi ha Mireia Lara, Felix Pastor, Vladik Bronewetzky, Adolf Pla, Karst de Jong, Sofia Martínez i Ester Momblant, han contribuït presentant projectes i proposant sessions de treball.

L'ICON apunta a l'excel·lència. Planteja doncs molts reptes que les institucions i conservatoris europeus estan afrontant amb una gran professionalitat, responsabilitat i creativitat. Per tal que l'ESMUC no es quedi enrere, cal garantir primer la seva continuïtat en aquests seminaris (tasca de la qual s'ocupen la Sofia Martínez i la Melissa Mercadal); segon, cal mantenir una via de comunicació oberta amb tota la comunitat educativa, i –tercer i més important– cal començar a treballar, creant grups de treball dins la nostra escola que reflexionin sobre la pròpia docència i tinguin ganes d'aprendre noves maneres de fer.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 7, abril 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- La vida és tràgica...

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

La dinastia Couperin

Un període de més de dos segles per la història de la música

Elena Doncel
Clavecinista graduada per l'ESMUC

Posa't en contacte

Article

Altres publicacions

0

Presumpte retrat de François Couperin. Museu del Château de Versailles

L'espectacle artístic que ofereix la França dels segles XVII i XVIII està protagonitzat per un col·lectiu d'artistes que tenen com a característica fonamental el fet de pertànyer a una *dinastia*. En aquella època no existia el concepte d'artista en el sentit *individualista* del terme, tal com l'entendem avui. Ans al contrari, les dinasties d'artistes es fusionaven contínuament entre elles per tal de trobar i consolidar un mateix ideal artístic. La dinastia Couperin, que n'és un magnífic exemple, ens permet contextualitzar una música que s'expandeix a través de gairebé dos segles d'història a través de tres dels seus membres més rellevants: Louis Couperin (Chaumes-en-Brie, 1626-París, 1661), François Couperin (París, 1668-1733) i Armand-Louis Couperin (París, 1727-1789).

Entre els Couperin, que engendren una família aproximada d'una dotzena de músics professionals, més de la meitat (i entre ells dues dones) van estar al servei del rei; vuit van cobrir el lloc d'organista a l'església de Saint-Gervais a París i van estendre la seva activitat professional des de mitjan

s. XVI fins a 1826. Mathurin Couperin (1569-1640), primer membre de la família conegut, sastre d'un burg proper a París i avi del primer compositor que tractarem, posseïa el títol de "mestre sonador d'instruments". Nombroses dades en els registres fan suposar que tenia una activitat musical sorprenentment intensa i posseïa nombrosos instruments professionals: violins, violes, oboès, flautes de bec, etc. Louis Couperin i els seus germans seran descoberts pel clavecinista de la cort J. Champion de Chambonnières l'any 1649, quan a la família es va produir la "mutació" envers una activitat professional centrada a París.

Abordar l'estudi d'aquests tres compositors no només implica observar el canvis operats en el llenguatge musical. La construcció instrumental del clave també es modifica per adaptar-se a aquests canvis en el llenguatge; passa dels primers instruments de l'escola francesa utilitzats per Louis Couperin als Ruckers importats dels Països Baixos, i sofreix el procés del *ravalement* o ampliació de teclats i caixa (període de François Couperin) fins arribar finalment a la coexistència del clave més sofisticat de mitjan s. XVIII amb el fortepiano, en l'època d'Armand-Louis Couperin.

La pedagogia és una altra de les grans passions d'aquesta dinastia, que va posar tota la seva saviesa al servei de la cort, de l'aristocràcia i de l'alta burgesia. A través de les descripcions que apareixen en els diferents mètodes pedagògics al llarg de tot el període que abordem i, en especial, a *L'art de toucher le clavecin* de François Couperin, podem observar com la manera de tocar l'instrument també evoluciona tècnicament a mesura que el llenguatge es va transformant.

Però finalment, el que vull ressaltar és el costat més humà d'aquests tres artistes, que al meu parer ens permet entrar en contacte amb altres tipus de realitat que no són exclusivament musicals, i entrar de ple així en un *imaginarium* diferent al de l'època en què viu el músic actual.

Louis Couperin

Louis Couperin (1626-1661) és una figura fonamental per comprendre el desenvolupament de la música francesa per a clave de la segona meitat del s. XVII. Arrencat de la vida musical rural per J. Champion de Chambonnières gràcies a les seves grans dots musicals, l'any 1653 va ser nomenat titular de l'orgue de Saint-Gervais, un dels més importants de la capital francesa, i va participar com a violista de gamba en els ballets al servei del rei Lluís XIV. En la seva obra es fan paleses les herències i les novetats que contribueixen a consolidar el llenguatge propi del clave d'aquest període.

Dues són les seves principals fonts d'inspiració. D'una banda, l'herència dels llaütistes, que aporta tres elements idiomàtics comuns a ambdós instruments: la suite de danses, el famós "style luthé" –és a dir, una mena de polifonia partida que crea un màxim de retards harmònics–, i la tècnica del toc arpegiat. Per altra banda, la influència de J. Froberger que, a través dels seus viatges per Europa, va aconseguir dominar els tres estils nous de la música per a clave: les tocatas en l'"stylus fantasticus" de Frescobaldi, les suites en l'estil tradicional de danses, i les fantasies contrapuntístiques en l'antic estil polifònic. Inspirat en aquests models, el jove Couperin va conrear un estil propi que aconsegueix versar aquestes tres fonts estilístiques en un idioma genuïnament francès. Els seus preludis *non mesurés*, un dels exemples més seductors d'improvisació "controlada" que trobem en la història de la música –i potser la seva aportació més valuosa– són una versió idiomàtica de la tocata a la italiana. Els seus moviments de danses, perfectament caracteritzats, són d'una riquesa inegotable, i a les seccions centrals dels seus preludis i *allemandes* es pot apreciar la seva ciència contrapuntística. La seva música (130 peces per a clave, 70 per a orgue, i algunes peces de viola) mai no va ser impresa; la trobem copiada en diversos manuscrits del s. XVII, d'entre els quals cal esmentar el manuscrit Bauyn i el manuscrit de Parville com les dues fonts més importants.

Contingut Actual

Número 7, abril 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- La vida és tràgica...

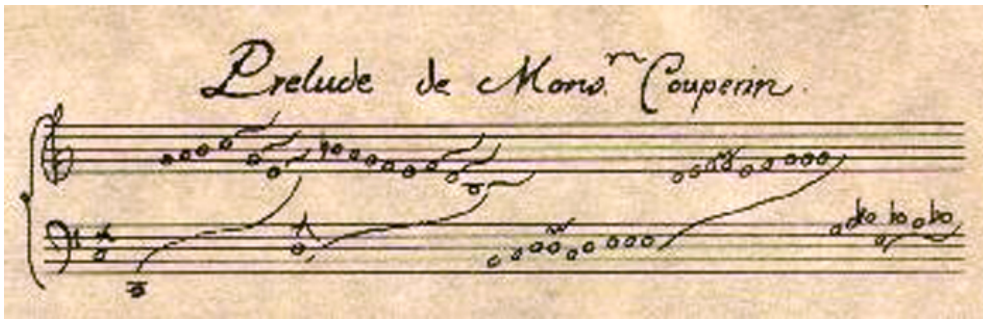
Contingut Anterior

- Número 6, març 2012
- Número 5, febrer 2012
- Número 4, gener 2012
- Número 3, desembre 2011
- Número 2, novembre 2011

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Detall d'un prélude non mesuré de Louis Couperin

De Louis Couperin destaca la infinita varietat de les seves peces –encara que siguin compostes sota un mateix patró formal (*prélude, allemande, courante, sarabande, gigue*, etc.)–, l'economia en l'escriptura, i el "virtuosisme" del contingut emotiu o emocional. El seu poder de síntesi ens parla d'una personalitat única en l'art de fer seves les idees musicals, desnaturalitzar-les, i tornar-les a recompondre amb un "*surplus d'âme*" que en fan de l'obra la d'un geni.

François Couperin, le Grand

Si haguéssim de definir la música d'aquest compositor segons el *Harvard Dictionary* de 1969, que la titlla de "mondanité rococo", eliminaríem tot el repertori que aquest músic va escriure en el veritable gust barroc de l'època. És difícil emprar la música de François Couperin (1668-1733) sota una única etiqueta; es mou entre dues generacions reials, la de Lluís XIV i Lluís XV, que representen dos mons molt diferents entre si. Entre 1661, any de la mort del seu oncle Louis Couperin, i la publicació del seu primer llibre de peces per a clave de 1713, la primera escola de clave francesa aconsegueix conciliar la varietat dels ritmes de dansa del llaut amb la plenitud de l'escriptura de l'orgue, la virtuositat del teclat italià i la potència sonora de les transcripcions d'òpera.

Els Couperin van ser organistes titulars de Saint-Gervais durant gairebé un segle

François Couperin, nascut el 1668 i orfe als onze anys, rep la plaça d'organista de Saint-Gervais immediatament a la seva majoria d'edat. Als 22 anys, el seu coneixement d'estils, gèneres, tons, etc., arriba ja a un mestratge ple. Organista de la Chapelle Royale i *Professeur-Maitre de Clavecin* a Versalles, la seva activitat gira al voltant de la composició, l'orgue i l'ensenyament. En el seu *Art de toucher le clavecin*, un dels mètodes més importants sobre la manera de tocar el clave que es publiquen al s. XVIII, trobem un gran pedagog, innovador en la digitació, exigent quant a la realització dels ornaments tal com apareixen en les seves taules i quant a la posició del cos al teclat.

Tota la música que va compondre entre 1660 i 1715 (gran part de música sacra, el primer llibre de peces per a clave, etc.) té a veure directament o indirectament amb la figura de Lluís XV. No obstant això, una cesura entre els dos segles, marcada per la mort del monarca i el retorn de la Cort a Versalles el 1722, inaugura el començament del segle *des Lumières*. Couperin també sembla que es deixi portar pels canvis que se succeeixen. La gravetat del segle anterior s'allunya i apareix un nou "esperit de l'humor". Els dos darrers llibres de Couperin per a clave representen una primera fase d'aquest estil, que es pot qualificar com *estil galant*. Hi trobem un gir singular cap a la simplicitat, unes ornamentacions més senzilles i un contingut sensual i afectiu que frega directament els temes galants. Couperin crea una moda que imitaran no només els compositors francesos sinó també a l'estranger. La seva mort, el 1730, marca un punt d'inflexió en la producció per a clave, que ja no assolirà la qualitat que el músic aconsegueix al seu pas pel s. XVIII (si exceptuem la figura de Rameau). Pren el

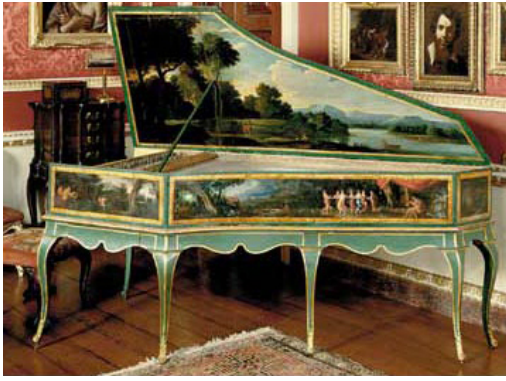
releu l'escola francesa de violí, mentre que els successors de Couperin han de mirar cap a Itàlia per trobar noves fonts d'inspiració.

Sense entrar en cap descripció sistemàtica de les seves obres, de la forma de compondre de François Couperin ens podem quedar amb la seva admiració per Itàlia i amb l'*style luthé*, una elecció pròpia del compositor i provinent de la tradició. Això ens dóna una pista més per analitzar la seva música, i potser definir-la. Els elements temàtics en l'obra de Couperin són Lluís XIV i la reialesa –com no podria ser d'altra manera–, les danses, el rondó, que com a forma musical adquireix una gran preponderància, el món femení (un dels temes recurrents al llarg de l'obra del compositor i directa evocació poètica), el teatre imaginari, el lànguid, la tendresa, la voluptuositat. Couperin és el primer a introduir, si més no en el clave, una "música d'objectes". No hi ha "naturalesa" en la seva música; se situa entre el món real i el seu *imaginarium*, tal com fa Wateau amb la seva pintura. L'art de Couperin és l'art de la confiança. No aquella indiscreta, més pròpia dels poetes del món romàntic, sinó la que es presenta de manera indirecta, al·lusiva, replegada en si mateixa. La que revela el secret interior del seu art; l'art d'un músic a cavall entre dos mons, que aconsegueix revelar una veritat que només és seva, i que per això, ens sorprèn i ens captiva.

Armand-Louis Couperin

La figura d'Armand-Louis Couperin, probablement eclipsada en la realitat musicològica actual –no pas en la seva època– per les figures de Louis i François Couperin, il·lumina la transició de l'estil musical barroc francès cap al primer estil clàssic internacional.

Armand-Louis Couperin (1727-1789) apareix en la cinquena generació de la genealogia Couperin. Va ostentar la pràctica totalitat del monopoli organístic de París, i va ser molt admirat pels seus contemporanis per la bellesa de les seves composicions, per les seves execucions brillants, per les seves qualitats com a pedagog (herència familiar) i també per les seves qualitats humanes, que van ser repetidament lloades.

Clavecí Hensch, 1763. Origen flamenc, ravalement d'un clave flamenc (1636) d'un teclat (c-1 a c-3) a dos teclats. Col·lecció privada, Anglaterra

Malgrat això, els anys que transcorren entre 1750 i 1770, van haver de ser molt difícils per a un compositor ancorat en les conservadores tradicions franceses lligades al teclat de les esglésies i de la cort. La gran frontissa que s'obre a mitjans de segle, amb la "querelle des bouffons" com a eix, fa evolucionar el llenguatge d'una manera espectacular sota la influència estrangera dels alemanys Haydn, Schobert i, més endavant, Mozart, que obririen la via al classicisme. La música comença a "sortir" fora dels canals de difusió normals i aquests nous corrents semblen apuntar un camí en el qual el clave i l'orgue no estan tan ben assentats.

La forma bipartita barroca es modifica a partir de Scarlatti, quan es configura la sonata en tres parts, estructura que apareix a les sonates d'A. L. Couperin. Els seus quartets exemplifiquen el canvi estilístic que es produeix en el seu llenguatge, ja que trobem primers moviments en la forma sonata-allegro, amb una exposició bitemàtica marcada per

una transició, un desenvolupament i la reexposició. La seva *Simfonia per a dos claves* està orientada cap a un expressionisme que ja difícilment té cabuda en el vocabulari d'un instrument vell, que comença a ser sobrepassat pel pianoforte.

Últim exponent important de la dinastia, A. L. Couperin és un exemple de la decadència de l'esplendor de la música barroca. La seva obra és emblemàtica dels estils rococó i galant, i el paral·lisme amb la de C.P.E. Bach, i el seu lloc en la història de les dues dinasties és sorprenent. La seva reduïda obra compositiva es pot explicar en funció dels canvis estilístics que s'estan operant en el llenguatge, a causa de la seva càrrega de treball com a organista i degut al seu gran talent per a la improvisació. Mort al febrer de 1789, l'any de la revolució francesa, és probablement un dels màxims exponents d'una creativitat aristocràtica que mostra l'eficaç coneixement del teclat a través d'un virtuosisme que mai abans no hagués estat imaginable a França. La seva néta, Cèleste Thérèse, acaba el període de tres segles de dinastia l'any 1860.

Comentaris (0)

[+ Afegir un comentari](#)

La vida és tràgica...

La cançó napolitana 'A casciaforte

Carles III
Professor de l'Esmuc

Posa't en contacte

La música té la paraula

Altres publicacions 0

Teníem un moble bar amb una porta giratòria presidida per una esplèndida foto de la Costa Brava (Tossa?). A la part de sota, hi havia dos calaixos: el de l'esquerra, l'he oblidat; al de la dreta, m'hi abocava quan començava a avorir-me. Hi havia de tot: un ciclista i un indi de plàstic, un clau de ganxo del sis, un tac del vuit, daus i fitxes de parxís, una pota de xai... També mataven l'avoriment les cançons napolitanes passades pel swing dels singles de Renato Carosone i Gegè di Giacomo. Mai no m'havia aturat a pensar què devia dir la lletra d' *'A casciaforte*, i resulta que parlava d'aquell calaix.

Fent una traducció-traïció de l'original napolità, les primeres estrofes (no en totes les versions) podrien voler dir això: "Estic buscant una caixa forta! / Endevineu-me què n'he de fer. / Jo no tinc títols, / ni visc de renda, / no tinc

prou roba per vestir. / Però jo vull aquesta caixa... / Per força l'haig de tenir! / Haig de ficar-hi totes les cartes / que m'ha escrit la meua *Rosita*, / una foto mida carnet / de la bonassa de la tia Sofia, / l'ansa d'una galleda, / un tros de mirall, / la pell d'un formatge vell / i un frac de color de vi! / Ti ti ta ta ta ta ti. / Són relíquies, són endimaris, / sols allà dins ho podràs guardar. / Quan em priven / del pa amb tomàquet, / jo aguanto i callo sens rondinar. / Ho sé, la vida és tràgica, / però la caixa me l'han de dar." Per saber què més hem de posar dins la caixa, vegeu la [interpretació de Roberto Murolo](#). Ho il·lustra molt bé i la bata és inoblidable.

'*A casciaforte*, amb [lletra d'Alfonso Mangione](#) i música de Nicola Valente, es va publicar l'any 1928. Molta gent l'ha cantat des que la va fer seva el mític Pasquariello. Trieu i remeneu. Només dos suggeriments, un de fa poc i un de fa molt: la veu i l'acompanyament de la versió de [Romano Zanotti](#) i l'alternança entre dir i cantar la lletra de Mimí Ferrari, en la versió que ens ofereix [l'Archivio Storico della Canzone Napoletana](#), sobretot quan diu "Lo so! La vita è tragica".

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 7, abril 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- La vida és tràgica...

Contingut Anterior

- Número 6, març 2012
- Número 5, febrer 2012
- Número 4, gener 2012
- Número 3, desembre 2011
- Número 2, novembre 2011

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Adolf Pla

Pianista i professor de piano de l'ESMUC

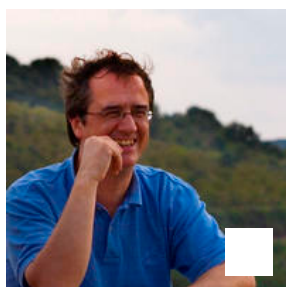

Jordi Lalanza
Estudiant de Direcció
d'orquestra de l'Esmuc

Posa't en contacte

L'entrevista

Altres publicacions 0

Adolf Pla, pianista i professor de piano de l'ESMUC, va dirigir recentment l'obra *Suite Goya (Sis peces desagradables per a deu solistes)* a la Sala Oriol Martorell de L'Auditori, commemorant, d'aquesta manera, el 50è aniversari de la mort del compositor Ricard Lamote de Grignon (1899 – 1962). Aquest concert se situa en el marc d'una sèrie d'activitats que té previstes.

Com va anar el concert? Estàs satisfet del resultat final?

Estic molt content del concert. Tot va anar molt bé. A l'inici del concert hi va haver una introducció per part del nét del compositor, David Craven, a qui vull agrair la seva aportació. D'altra banda, penso que va ser un concert interessant, ja que per un costat es va poder escoltar una obra poc

coneguda com és la *Suite Goya* junt amb imatges dels capritxos del *Sueño de la razón* de Goya –que Lamote de Grignon va musicar– i, per l'altre costat, també es van poder escoltar petites obres cambrístiques del mateix compositor.

Aquest projecte de dirigir aquestes obres del compositor català Ricard Lamote de Grignon ja el vas dur fora de les nostres terres i fins i tot vas gravar un CD que es pot trobar a la biblioteca de l'ESMUC. Tens previst fer més concerts amb aquest repertori?

No, desgraciadament aquest projecte no tindrà continuïtat. Per aquesta raó voldria agrair molt especialment, tot i que aquest treball formava part de l'assignatura de conjunt instrumental, l'esforç que han fet els alumnes de l'ESMUC que van participar en aquest únic concert.

Aquest any coincideixen la commemoració dels 25 anys de la desaparició de Frederic Mompou i Manuel Blancafort, els 50 anys de la de Ricard Lamote de Grignon i Eduard Toldrà i els 100 anys del naixement de Xavier Montsalvatge. Recentment ens has fet gaudir de la música de Ricard Lamote de Grignon. Quins altres projectes més immediats tens?

Tinc previst realitzar diversos projectes entorn de la figura de Frederic Mompou. Junt amb el pianista i professor de l'ESMUC Jordi Masó, prepararem i coordinarem un simposium sobre la figura de Frederic Mompou a l'ESMUC a inicis de desembre d'aquest any. En aquest simposium volem reunir gent que hagi tingut una relació significativa amb Mompou o la seva música. Hi haurà conferències i una taula rodona, la qual girarà a l'entorn de la seva interpretació. Sobretot ens interessa aquest aspecte interpretatiu de l'obra de Mompou. Per exemple, reflexionar sobre quina és l'aportació essencial de Mompou, canviar impressions amb relació als plantejaments interpretatius i la pràctica d'estudi en l'obra de Mompou, com hem viscut la rebuda d'aquesta música per part del públic, si és interessant com a material pedagògic...

D'altra banda també ens agradaria visionar tot el material documental que hi ha de Mompou, pel·lícules, entrevistes, etc. En aquest sentit tindrem el suport de la Fundació Frederic Mompou, a la qual volem agrair la col.laboració i la participació.

S'havia realitzat abans un simposium d'aquestes característiques sobre Mompou?

No, des de l'any 1993. Aleshores es va commemorar el centenari del seu naixement. En aquella ocasió es van fer moltes activitats, inclosa també una exposició.

Explica'ns, sisplau, els altres projectes...

Junt amb el fotògraf Marc Llimargas presentarem un projecte que ens ha dut a molts països que es diu *El so de la llum*. Es tracta d'un diàleg entre l'arquitectura de Gaudí i la música de Mompou. Són dos artistes que tenen un llenguatge fonamentalment arrelat a la cultura catalana i ara ja ningú posa en dubte la seva universalitat. Concorden en molts registres. És una experiència que he fet en més de 20 països i mai s'ha fet a la nostra terra. El Museu de la Música s'ha interessat en aquest projecte, fet que els agraeixo i m'il.lusiona.

Quan desembarcarà aquest projecte?

El desembre d'aquest mateix any.

Contingut Actual

Número 7, abril 2012

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- La vida és tràgica...

Contingut Anterior

- Número 6, març 2012
- Número 5, febrer 2012
- Número 4, gener 2012
- Número 2, novembre 2011

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de l'ESMUC digital

Centrem-nos en *El so de la llum*. D'on prové aquest títol?

Aquest títol fa referència a la llum del mediterrani i al so espiritual. Com he dit abans, és un espai artístic a partir del diàleg de la música de Mompou amb l'arquitectura de Gaudí. Integra tres formats simultàniament: una exposició, un concert multimèdia i conferències. L'objectiu d'*El so de la llum* és ajudar a despertar la creativitat que cada persona tenim dins nostre, mirant més enllà: el rerefons de la música de Mompou i les formes i les estructures de Gaudí. L'exposició està previst que duri 6 mesos.

Tens previst fer més concerts en breu?

Faré el concert d'*El so de la llum* el 4 de maig a l'Auditori de Santa Coloma de Gramenet. El concert és una posada en escena de la música. Les imatges de Gaudí estan totalment relacionades amb els formants a partir dels quals s'expressa la música. El públic podrà gaudir de la música de Mompou mentre amb una llum tènue veurà les imatges; és una experiència que considero interessant.

D'on prové aquesta relació que tens amb la música de Mompou?

La música de Mompou m'ha acompanyat durant tota la vida. Ja quan era estudiant al conservatori n'interpretava algunes peces i durant la carrera vaig anar tocant obres seves; però sobretot va ser escoltar el meu estimat mestre i amic Miquel Farré el que em va fer descobrir la seva dimensió. Després, viatjant pel camí de la vida, certes circumstàncies m'hi van fer apropar encara més.

I com es relaciona la figura de Mompou amb la de Gaudí?

Va haver-hi un moment en el qual jo vaig sentir, tot i la distància amb la qual percebem ambdues expressions artístiques –vull dir entre l'aparent voluptuositat de Gaudí i l'aparent naturalesa prima de la música de Mompou–, que existia una empatia invisible entre l'art d'aquests dos personatges. Concordances sorprenents que a posteriori, en un terreny més racional i mitjançant l'anàlisi, hem pogut confirmar. I això és el que explico i explico en aquest concert i la resta de l'activitat. A la vegada també soc un músic obert pel que fa a la manera de presentar els continguts artístics. Nosaltres no som els mateixos que fa 200, 150 ni 100 anys. Així com va aparèixer la figura del virtuós amb Paganini i Liszt, creant un nou model de presentació en la transmissió de la música, penso que ara, i contemplant el cinema com un precedent, és el moment d'explicar la música des de totes les vessants possibles, preservant la seva essència, fent-la més visible. Això vol dir que no tot val i la creativitat s'ha de manifestar sempre amb coherència. Si no hi ha coneixement no hi pot haver coherència. És important estar obert a una manera de comunicar diferent, fent simbiosi amb totes les arts. Arran d'aquest pensament –que em va anar acompanyant durant molts anys– és com va sorgir la idea de fer quelcom amb fotografies en moviment i música. Aquests fets em van fer pensar que tindria sentit fer un concert interpretant la música de Mompou i interpretant les imatges de l'obra de Gaudí en un diàleg. Després de mesos de treball creant i fusionant imatge i música, finalment va néixer *El so de la llum*.

Quina va ser la vostra primera presentació d'aquest projecte?

Es va donar la circumstància que el Ministerio de Asuntos Exteriores y de Cooperación ens va demanar aquest projecte per a la inauguració d'un museu a Lima, on necessitaven un projecte gran. Com que amb en Marc Llimargas ja havíem pensat en una gran exposició, concerts i conferències, vam decidir que era una oportunitat adient per incloure-ho en tots aquests actes. A partir d'aquí hem anat a més de vint països de tot el món tenint com a públic tant músics entesos com gent no entesa, i el que ens va sorprendre és que aquesta música, especialment la més abstracta, junt amb la presentació que fèiem amb les imatges agradava molt a gent que no estava avesada a aquest tipus de música. Ens venien a preguntar on podien escoltar aquesta música, on podien aconseguir un CD...

Per tant, entenc que després de presentar-ho per tot el món, des de Xina a Mèxic, passant per Bucarest, Turquia, etc., aquesta serà la primera vegada que es presenta aquest projecte a Catalunya.

Així és; és el primer cop que es fa al nostre país.

Tens algun altre projecte al voltant de la figura de Mompou?

En breu gravaré la *Música callada* pel segell La Mà de Guido. Així, finalment, hauré enregistrat tota l'obra integral de Mompou.

Molta sort en els teus nous projectes i moltes gràcies per la teva atenció.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari